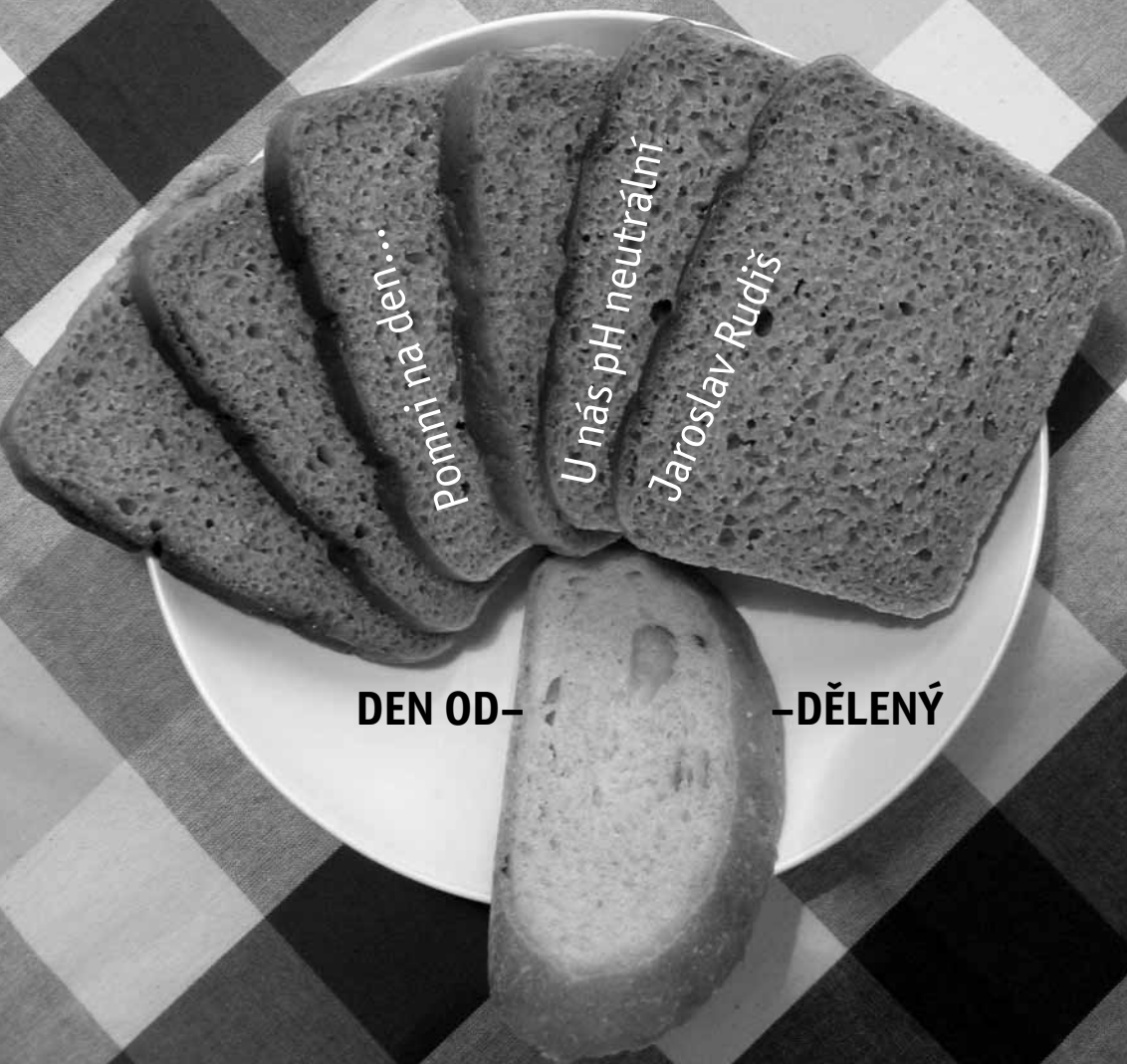

BRATRSTVO | 8

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 46/2005

DEN OD— —DĚLENÝ

Tři druhy neštěstí	Samuel Titěra	2
Biblická úvaha — Daň císaři (Mk 12,13-17).....	Aleš Mostecký.....	4
Den oddělený —		
• Je čas být sám a je čas potkávat lidi	Jan Skála	5
• Pomni na den.....	Jan Keřkovský	7
• Z Chmelíkova slovníku naučného.....	Emanuel Chmelík	9
• V neděli do práce	Olga Ferjenčíková.....	9
Bratry, sestry potkávám —		
Bratrská jednota baptistů	Vojtěch Veselý	10
Nápadník — Mezi lavicemi a stolem Páně	Vojtěch Veselý.....	12
Moje oblíbená biblická pasáž — Jonáš 3	Vendula Kalusová.....	12
Zpráva — Tábor mladých historiků.....	Alena Rezvukhina.....	13
Milá Eliško	Šimon	14
Soutěž — Příběh sedmý	Luboš Kratochvíl.....	14
SMS recenze		15
Milý Šimone.....	Eliška.....	15
Zpráva ze Sjezdu— Telefonát	Jan Třešnička	16
Mladá česká próza — Jaroslav Rudiš	Benjamin Skála	19
U nás pH neutrální	Tomáš Croll	20
Povídky	Dagmar Urbánková.....	22
Zpráva—Jimramov	Jonáš Hájek.....	23
Hodiny.....	Marie Medková	24
Bachovo jazzové trio	Miriam Junová	25
Ekumenický kalendář — František z Assisi	Pavel Prejda	25
Bylo — bude	fk	26

TŘI DRUHY NEŠTĚSTÍ

Samuel Titěra

ÚVODNÍK

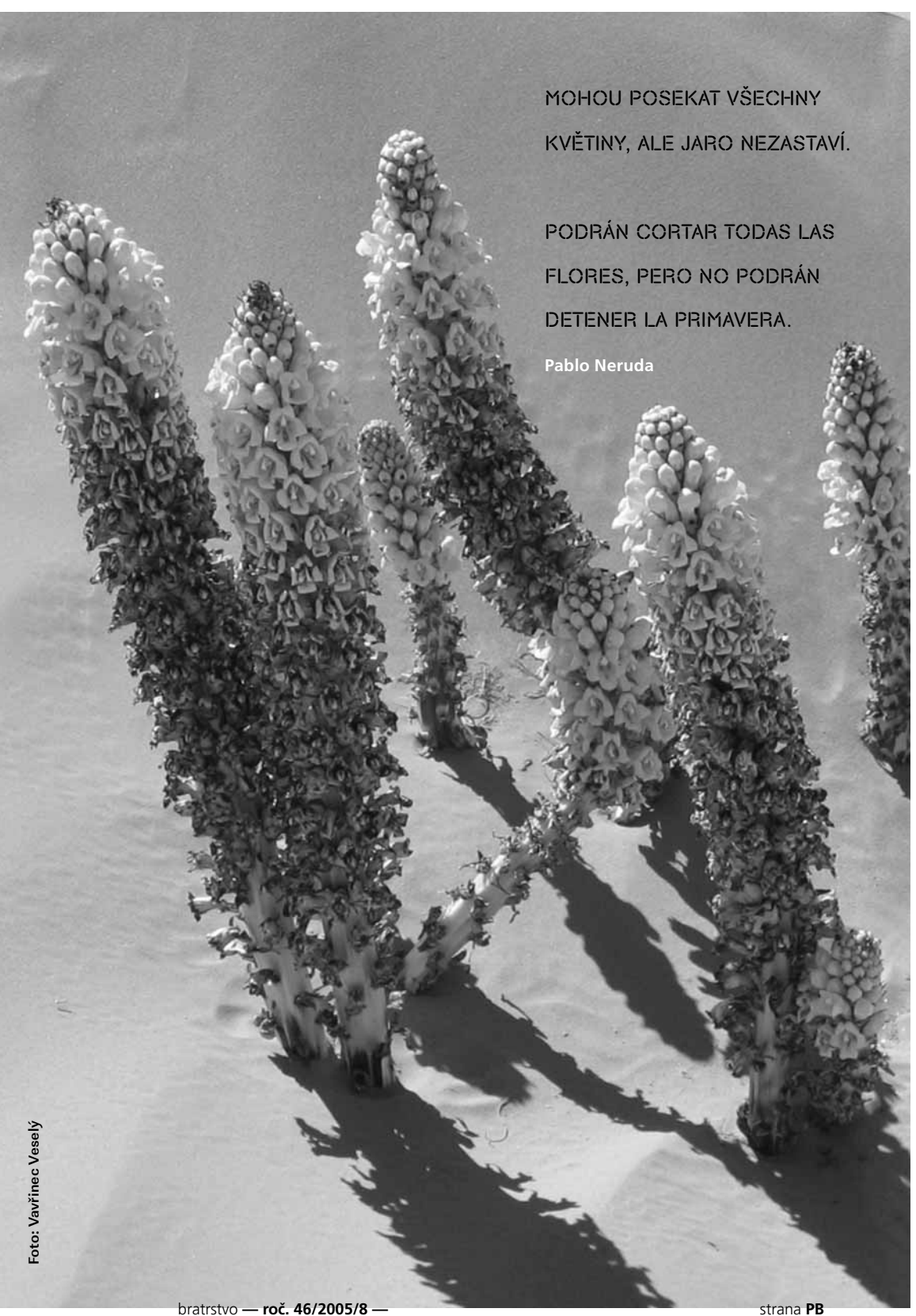

Návštěva World Press Photo je každoročně zkušeností ohromující a inspirující (co se mé fotografické duše týče) a zároveň tragická, děsivá a deprimující – to pro bolestné brnkání na citlivé struny snad každého vnímavého člověka. Při pohledu na některé fotografie nelze být dostatečně cynický.

Soutěž sestává z několika kategorií, pravidelně jsou oceňovány fotky z různých oblastí vědy, přírodovědy, etnografie, sportu. A samozřejmě děsivé, podmanivé i brutálně pravdivé novinářské záběry z oblastí bída, konfliktů, válek, tragédií. Nevím, co se to najednou děje, jestli je to vinou mé přecitlivělosti, měnícího se zájmu západních novinářů, vkusem poroty nebo skutečně proměněnou tvář světa: nenápadně ale vytrvale se mění poměry jednotlivých oblastí. Z cca 50 panelů byly letos sotva dva zaměřené na přírodu a vědu, asi 6 se týkalo sportu a všechny ostatní měly tematiku široce sociální.

Snad s výjimkou krásných záběrů peruánských fotbalistek v krojových sukních chodí člověk od panelu k panelu a běhá mu husí kůže po zádech – co se to stalo s naším bezpečným a vcelku pěkně fungujícím světem?

Neštěstí, které se na člověka čas od času sesype, může být trojího druhu: buď ho má na svědomí „příroda“, nebo se o něj přičinili jiní lidé, nebo za něj může on sám. Nebo se to sejde dohromady. Pokud mi jacísi grázlové vyberou nezamčené auto, vina je možná více má než jejich (a tak se na to bude dívat i policie). Pokud mi voda vyplavila čajdu u řeky, mohla za to řeka, nebo já, který tam tu boudu postavil? Moc se bojím hledat Boha za tím vším nebo dokonce v tom. Věřím, že je spíše nad tím, aby nás mohl, byť řádně zablácený, z toho „vytáhnout“. Jen je potřeba pořádku, osobně, politicky, národně i nad národně dávat pozor: nejsem to já, kdo má podíl na neštěstí někoho druhého? ■

MOHOU POSEKAT VŠECHNY
KVĚTINY, ALE JARO NEZASTAVÍ.

PODRÁN CORTAR TODAS LAS
FLORES, PERO NO PODRÁN
DETENER LA PRIMAVERA.

Pablo Neruda

Poslali k němu některé z farizeů a herodiánů, aby ho chytily za slovo. Ti šli a řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdivý a že se na nikoho neohlížíš; ty přece nebereš ohled na postavení člověka, nýbrž učíš cestě Boží podle pravdy. Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne? Máme dávat, nebo nemáme?“ On však prohlédl jejich úskok a řekl jim: „Co mě pokoušíte? Ukažte mi denár!“ Když mu jej podali, zeptal se jich: „Čí je tento obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Ježíš jim řekl: „Co je císařovo, odevzdejte císaři, a co je Boží, Bohu.“ Velice se nad tím podivili.

Marek 12, 13 - 17

DAŇ CÍSAŘI

„Volíš Losnu nebo Mažňáka?“ dorážely na Mirka Dušína dvě jinak znepřátelené skupinky Vontů. Tlačily ho do temného kouta, odkud nebylo úniku, a Mirkovi nezbyvalo než horečně přemýšlet, od které skupiny asi dostane menší nakládačku, když se přikloní k názoru právě té druhé. Že se Mírek Dušín do takové situace ve Stínadlech nedostal? Pravda. Ale Ježíš v evangeliu ano. To když za ním přišly dvě jinak znepřátelené skupinky farizeů a herodiánů a tlačily na něho v otázce daní: „Jaký přístup máme zvolit?“ A i my se do podobných situací nad různými otázkami v životě dostáváme. Nazýváme je volbou menšího zla.

Ježíš tomu ovšem říká pokušení. Prohlédl jejich úskok. Nenechal se zmást sáhodlouhým sladkým a úlisným úvodem, kterým farizeové a herodiáni pasují Ježíše do role naprosto objektivního soudce a nemylného učitele. Poznal, že říkají něco, co si nemyslí, jen aby ho načapali. Tohle ďábelské našeptávání podsouvající jemu, člověku Ježíši z Nazareta, bohorovnost, odmítá. Ani náznak uvažování, že by na tom mohlo něco být, stejně jako při pokušení na poušti, stejně jako v jiných pokušeních. Neopakuje ramskou chybu Adama a Evy. Odmítá si se zlem zadat. Nehodlá se do té špíny namočit ani trošičku.

Aleš Mostecký

Copak to jde? Kudy vede cesta z takové šlamastiky? Ježíš nejdřív odmítá tu otázku farizeů a herodiánů a pak klade jinou: „Čí je to obraz a nápis?“ Na penězích bývají státníci nebo symboly země, kde mince a bankovky platí. A taky nápisy centrální banky, která měnu uvádí do oběhu, do světa a do „života“. Ale jaký obraz neseš, člověče, ty? Kdo tebe stvořil ke svému obrazu? Kdo ti daroval život a uvedl tě do světa? Kdo tě oslovuje skrze to, co je napsáno, skrze Písmo? Kdo má určovat tvůj život? Snad denár, koruna nebo euro?

Co nese Boží obraz, co patří Bohu, odevzdejte Bohu. A co obraz císařův, ať si klidně císařové vezmou zpátky. Na to nejdůležitější, na váš život, ať si o daních či o volbě Velkého Vonta myslíte, co chcete, má nárok jedině Bůh. Žádný císař si nemůže žádat celého člověka, ani pan prezident (jakéhokoli státu) se nemůže stavět do role Pána Boha.

Mírek ucítil za zády zeď. Už nemá kam ustupovat. „A co by měl ten zvolený hlavně prosazovat?“ vyhrkl náhle.

„Aby se hrálo fér,“ ozvalo se po chvíli z jedné skupinky. „Aby vítězila pravda,“ přidal se jiný hlas. „Aby mezi Vonty sílilo přátelství a soudržnost.“

„Tak toho, kdo se za tohle zasadí, toho bych volil,“ povídá o něco klidněji Mírek. „Aby Vontové drželi při sobě, neházeli si navzájem klacky pod nohy a nepovyšovali se jedni nad druhé.“

„Hmm, dobrý. Na tom něco je.“ Za obdivného mručení se skupinky pomalu vytrácely, ačkoli někteří Vontové kroutili hlavou, jak to, že ten vetřelec nedostal ani jednu herdu. ■

DĚN ODDĚLENÝ

JE ČAS BÝT SÁM A JE ČAS POTKAT LIDI Jan Skála

jen naše schopnosti jsou v tomto směru značně omezené. Čím víc jsme spojeni s jedním, tím méně jsme s dalšími, čím více jsme s dalšími, tím méně jsme s jedním... A takhle krájíme a oddělujeme svůj čas, síly a pozornost podle vlastních priorit mezi různými lidmi a činnostmi. Často je to těžké rozhodování.

Trávíme svůj čas jeho dělením. Ještě tuhle úžasnou filosofickou konstrukci odvážně doplním (a neodpustím si jednu moudrost, která je velikým klišé současnosti, ale snad tím neztrácí na kvalitě): Michal David prostě nemá pravdu, že je potřeba žít non-stop. Pořád a co nejdéle, to ano, ale ne non-stop. Non-stop se nedá pracovat, ani odpočívat, ani páchat dobré skutky. Non-stop sledují kamery ty chudáky v „šou opravdovosti“ (ti chudáci, co se na to musejí dívat, můžou být šťastní,

Connecting people. Tak se to nosí a je to hezké. Potkávat lidi, komunikovat s nimi, držet se kolem ramen, překlenovat vzdálenosti, stavět mosty snad i napříč kontinenty, utvářet společenství – zkrátka spojovat. Leč musím upozornit, že s takovýmhle krásným spojováním úzce souvisí i oddělování; skoro jako fyzikální zákon, když se někde hmota spojí, musí se jinde oddělit. Oddělujeme si lidi, rozdělujeme si je podle toho, s kým budeme věnovat méně a pro které už bližními nebudeme vůbec, protože přece

že dostanou sestřih nejzajímavějších momentů). Je nutné mít čas od času kousek soukromí, kousek času, který se vymyká, jako by do našeho času nepatřil – ale on tam patří, jenom je oddělený! Mít nějaký duchovní zážitek, duchovní zkušenost nebo třeba dotek nekonečna, jak to nazvat... prostě nějakou změnu.

Byl jsem přednedávem v zahraničí na jednom kurzu. Nebyl to kurz ani trošku evangelický, kde jsou tyto chvíle, tyto doteky nekonečna, aspoň trochu zorganizované (při pobožnostech atd.). Měli jsme jednu přednášku ráno a jednu

odpoledne, a to každý den, nehledě na to, zda byla neděle nebo jiný den, na to se nehrálo. S tím, že dvakrát nepůjdu do kostela, jsem se vyrovnal lehce (nebo přesněji řečeno jsem to ani dvakrát moc neřešil), i když rád takhle na cestách navštívím v neděli to svaté, oddělené místo, pokud ho tam mají, a pohroužím se na chvilku v hluboké usebrání. Neměli, nevadilo. Byli jsme skupina velmi zajímavých lidí, rád jsem s ostatními komunikoval, rád jsem je potkával, byl jsem s nimi rád, vyhledával jsem je, pořád se něco dělo, pořád jsme něco podnikali... musím tedy přiznat, že postupem času byl program naší uzavřené skupiny čím dál stejnější a kdyby tam byly kamery, začaly by postupně odhalovat intriky, fámy stávající se realitou a naopak, a další podobné komplikace, jak už to bývá. Asi po týdnů jsem zjistil, že potřebuju být sám, že to potřebuju bytostně. Asi tak na půl dne. Moje tělo a mozek mi to oznámily bez ptaní. Tak jsem si de facto, aniž bych chtěl, udělal neděli. Byl jsem společensky unaven, ležel jsem a byl jsem rád, že jsem sám. Ale byla to taková samota, kdy vás hřeje vědomí, že brzy zase budete s přáteli, kdy víte, že někdo milý přijde, potom, někdy, ale určitě přijde a bude zase s vámi, kdy víte, že na vás někdo myslí. V neděli můžu být sám, ale vím víc než jindy, že na mě někdo myslí.

A myslím, že to platí i naopak: pokud jsem celý týden sám, v neděli bych měl potkat lidi. Neděle mi dává tu možnost. Já jsem si tu neděli na onom kursu udělal tuším v pátek nebo v sobotu. Koneckonců nevadí, je to přece tak, že ti, co se snaží věřit v jediného Boha, oddělují různé dny v týdnu. Ač my máme oddělenou neděli, izraelité mají šabat a mohamedáni pátek. Tak jsem se zkrátka pro tu chvíli připojil k jiným.

Samozřejmě je potřeba oddělovat si čas pro nevšední (tedy nedělní) chvilky i mimo neděli. Líbí se mi židovský obrat „normálně tak třeba v úterý se dostanu do nějaké situace, dívám se na to, nějak se

mi to nezdá, tak se zastavím a podívám se na to znovu, podívám se šabatovými očima. To může být opravdu užitečné.

Nevím, jak moc významově blízká jsou slova oddělený a posvěcený/svatý, ale určitě dost. Co je svaté, to je určitě nějakým způsobem oddělené. Dát někomu svatej pokoj znamená odejít ze společného pokoje a nechat ho tam na chvilku v té nádherné svaté samotě. Moje máma je například svatá v tom, že odjakživa nesleduje zprávy a noviny a nějak moc neví, co se vlastně ve světě děje. Leccos jí řeknou lidi, sami od sebe, ale i bez toho by se většinou obešla. Další příklady se vám nabídnou samy.

Na závěr ještě zkusím oslavit neděli (právě když píšu toto učené pojednání, jak tak koukám kolem sebe, vida, ona je zrovna neděle!), když zdůrazním, že je dobře, že tento čas je už oddělen a posvěcen nezávisle na nás a na našem hospodaření s časem, na tom těžkém rozhodování. My můžeme krájet a oddělovat a věnovat svůj čas, jak a čemu chceme, ale neděle je a bude, přítomná a opravdová. A kdy jindy lze mít radost z toho, že je neděle, než právě v neděli? ■

Desatero přikázání je samé „ne“: samé upozornění, kudy nejít. Přesněji řečeno je to tak osmkrát. Dvakrát se začíná radou, kudy ano: Cti rodiče a pamatuj na den odpočínutí. Osmkrát bacha a k tomu dvě nasměrování, co je pro život důležité. A co to je?

Člověci mají panovat nad světem (dobře ho opatrovat, spravovat a hospodařit), ale nemají propadnout lákavému a přitom přiblblému opojení, které číhá na každého, kdo se dostane k moci. Co to znamená konkrétněji? Že šest dnů vězíme v různých společenských vztazích (které jsou dány naším postavením a prací a vším možným) a sedmý den z nich na chvíli vystoupíme a uděláme si čas na to, že jsme Boží stvoření, lidé Bohem milovaní.

Takhle rozumím sedmému dni. Když k tomu přidáte „cti otce a matku,“ máte tu navrch důraz na to, že odněkud pocházíte, někam patříte, někdo vás tu chce, někdo o vás stojí a má vás rád, a za tím vším je taky Bůh.

Připomíná se to všechno v kostele, jenže kostel obvykle začíná nechutně brzy. Snad by to řešila stařecká nespavost,

ale tu vám doporučovat nebudu. Chodit do kostela není povinnost - ale teď to vemte z druhé strany: Vězíte v povinnostech a v tamtěch společenských vztazích až po krk a nemáte čas ani energii z nich vystoupit? Není se co divit, ale stejně to není normální. Uvláčen povinnostmi, zavalen prací a stížen pocitem nepostradatelnosti nedokážu se z toho kolotoče vymanit, leda vypnout, nevnímat, zformátovat si disketu - připadá vám to k životu?

Slavit neděli není povinnost, aspoň u evangelíků ne. Smysl nedělní pauzy je jiný: Jak se tak v týdnu (ne)honím, v pauze mám na sebe kouknout z nadhledu a podívat se, jestli má moje pinožení smysl a jaký.

Bůh stvořil tenhle svět a svěřil nám ho, no tak v tom díle pokračujeme, jak se dá. O tom je sedmý den: o přemýšlení, proč vlastně něco dělám a k čemu to má být dobrý. O tom, že život je dar (škoda ho jen tak proprudit). O tom, že život je jedno velké „děkuju“.

Jestli to nevyjde v neděli (škoda), zkuste jindy, ale určitě si na to čas udělejte. ■

Ve dnech 13. - 20. 9. 2006 se uskuteční česko-francouzský kurz biblické animace v Sete v jižní Francii. Tyto kurzy se konají už déle než 10 let ve dvouletých intervalech (psalo se o nich v Protestantu 2 a 3/06), program je tlumočen.

Cena pobytu v Sete je 304 eur.

Závazné přihlášky na biblický kurz zašlete co nejdříve na adresu: Ivana Dohnálková, Úpská 132, 542 23 Mladé Buky, dohnalkova@mbtv.cz, tel. 499873117 a 605772500. Bližší informace poskytnete i Monika Žárská zarskamonika@seznam.cz, tel. 220515407.

MÁTE SEDMÝ DEN V TÝDNU?

Jarda Svoboda,
38 let
(kapelník Trabandu)

Už dlouho ne a stydím se za to. Moje povolání a šábés prostě nejsou dohromady.

Martin Fendrych,
48 let (komentátor
časopisu Týden)

Nemám. Žádný den nemám, žádný není můj, nepatří mi. Ani neděle. Ta by mi ostatně měla patřit ze všech dní nejvíc. A přitom sobota a neděle jsou jako by moje, jako by mi patřej nejvíc. Pokud nemám práci, mohu si v nich dělat nejspíš, co chci, jako si v nich téměř všichni dělají, co chtějí. Mohu odpočívat, spát, psát román, běhat, blbnout jen tak. Platí to ale jen o sobotě. Neděle je jiná. Když z ní udělám sobotu nebo všední den (abych byl přesnej: když nejdu někam do kostela, neotevřu bibli, nepozvednu „mysl k horám“, nesetkám se se „svatejma“), nic se jako by neděje, svět se nehroutlí. Ale pak přijde pondělí a úterý a ve mně je díra, prázdno, něco chybí. Jsem slabší, jak mobil s vybitou baterkou, pustnu a prahnu... po neděli. Prostě závislák.

Jan Balík, 39 let
(kněz, ředitel Sekce
pro mládež ČBK)

Jako kněz v neděli sloužím lidem. Proto jsem zvyklý jeden den v týdnu (úterý) setkat se s druhými kněžími. Ten den se společně modlíme a sdílíme své radosti a těžkosti.

Pavel Klinecký, 50 let
(evangelický farář,
člen Synodní rady)

Máte-li na mysli odpočinek, pak nemám. Snažím se o to léta, ale vychází mi pořád nikoli sedmý, ale tak 28. den. V měsíci. Máte-li na mysli chválu Hospodinovu, pak ano, ale rozdělený na desítky dvouminutovek denně.

Jaroslav Hynek,
35 let
(YMCA v ČR)

Bůh má sedmý den v týdnu! A nejenže jej má, ale má ho opravdu sedmý den! To jestli jej má člověk, a jestli jej má také sedmý den, záleží na lidské poslušnosti Pánu Bohu.

Jean Calvin,
1509–1564
(reformátor ve
Švýcarsku, právník,
teolog)

Pro mě není číslo sedm tak důležité, že bych církvech nutil k tomu, aby ho používala; nechci také zatracovat žádný sbor, který si pro své scházení zvolil jiné dny, pokud se to bude dít bez pověrečnosti. ... Pravda v Ježíši Kristu se nespokojí s jedním jediným dnem, nýbrž vyžaduje celý náš život, dokud nebudeme sami u sebe mrtví a naplnění Božím životem.

(Instituce II,8,34.31)

Většinou je to spíše sedmý půlden - odpoledne už zase pracuji do školy; je to ale den, při kterém se snažím zastavit se, zamyslet se. **Dora, 19 let**

• Mám a převelice si ho užívám. Jdu do kostela, vůbec se neučím a raduji se z toho, že vše, co máme, máme od Hospodina. **Olga, 25 let**

• Sedmým dnem v týdnu je pro mě (většinou) neděle, tedy den sváteční, a tím se odlišující od zbylých šesti, ve kterých se ocitám na tradičním kolotoči: škola a s ní spojené povinnosti a několik chvil strávených doma, ale neděle, to je něco jiného, zvláště během dopoledne můžu zapomenout na všechny záležitosti, které je potřeba udělat, zjišťuju, že existují mnohem důležitější a závažnější „věci“, a právě v tom pro mě tkví naděje. **Jitka, 18 let**

Otázka příště: „Jakou roli pro Vás hraje liturgický oděv?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 26. 10. 2005.

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

Den oddělený: Děle; Týden měl mít původně osm dní, viz The Beatles - Eight days a week; Olympic - Osmý den schází nám. Osmý den nebyl využit, protože Největší Konstrukteur práci trochu úspěšal a stihl vše v předtermínu. Jmenoval by se Děle a byl by mezi sobotou a nedělí.

(Prof. EmDr. Emanuel Chmelík PhD.; Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004)

V NEDĚLI DO PRÁCE

Olga Ferjenčíková

Andrea Bušovská pochází z Povážské Bystrice, vystudovala tam dívčí odbornou školu. V Praze je druhým rokem; v říjnu nastoupí na ETF UK, obor Pastoračně sociální práce. V současné době shání zaměstnání v sociální oblasti.

Jak se vyrovnáváš s tím, když pracuješ v den sváteční – např. v neděli?

Ja som s tým už zmiernená. Keď pracujem jako predavačka, len málokto nerobia sviatky a víkendy. Majiteľom obchodov to tak vyhovuje, viac zarobia, a ľudia si rýchlo zvykli na pohodlie nonstop otvorených obchodov. Dnes je to súčasť môjho zamestnania. A ja nemám na výber.

Zkoušíš si někdy ten svátek nahradit? Slavíš například neděli v nějaký jiný den, když máš volno?

Niekedy ano. Idem von (napr. do parku), modlím sa a čítam si Bibliu. Ale

je to úplne iné, ako keď idem v nedeľu do spoločenstva. V kostole môžem byť s ostatnými a spolu slaviť ten deň. Sviatok, ktorý si robí človek sám, má úplne inú atmosféru. Všetci ostatní sú v práci, nikto neoddychuje... A okrem toho je nedeľa (ako deň oddelený) stanovená Bohom a keď ju svätíme inokedy, tak to môže mať takmer takú istú podobu, ale nebude to ono. Prirovnala by som to k manželstvu - tiež ste každý deň spolu, rozprávate sa, staráte sa o deti...zdalo by sa, že trávite veľa času spolu. I napriek tomu ale potrebujete mať vyhradený čas, ktorý bude mať pre vás zvláštny význam.

A co třeba když pracuješ až do soboty...Jdeš potom vždycky v neděli do kostela?

Ano. Veď keď niečo máš ako samozrejme, rozhoduješ sa pôjdem – nepôjdem. Ale keď nemôžeš vždycky, viac si vážiš, keď máš možnosť ísť. ■

Intro

Pokud chci evangelíkům podat reportáž z jiných než evangelických bohoslužeb, těžko půjdu v neděli dopoledne sbírat materiál do evangelického kostela. Spíše navštívím nějaký ze sborů odlišné církve. Tak jsem samozřejmě udělal, přesto jsem narazil na totožný výraz bohoslužebné zbožnosti. Chcete důkaz? Ze stojanu na tiskoviny trčela poslední čísla Bratrstva. Byl jsem u baptistů.

Info

První baptistické sbory vznikaly začátkem 17. století v Londýně a založením sboru v Praze roku 1885 se viditelně objevily i v českých zemích. Ačkoli baptisté vznikli na půdě Anglikánské církve, převážil odkaz na čistě reformační tradici. Tím, že jedinou hlavou církve je Kristus, nepodléhají jednotlivé obce žádné další autoritě. Suverenita jednotlivých sborů však nevylučuje spojování v širší celky, takže i 2400 českých baptistů ze 26 sborů je sdruženo v Bratrské jednotě baptistů ČR, která je zase součástí Světového svazu baptistů s téměř 41 miliony členů po celém světě, zejména v USA.

Původně hanlivé označení *baptizmus* přesně vystihuje jeden z hlavních charakteristických znaků – přesvědčení, že ke křtu neodmyslitelně patří osobní vyznání a závazek víry. Rozhodnutí pro Krista má dopad i na praktický život vyznávajícího člena církve, takže baptista neodmítá aktivně vstupovat do veřejné sféry, osvědčovat svou víru v politice, hospodářství a obchodu, jakož i obhajovat svobodu svědomí a náboženského přesvědčení. Společně s ostatními křesťany vyznávají Apoštolské vyznání víry, rádi a s upřímností spolupracují se členy jiných církví, evangelíky nevyjímaje.

Report

Nad strání mezi pražskými Nuslemi a Podolím stojí vilka, která má v sobě farářský byt a modlitebnu. Nad stolem

Páně visely tři lampičky zamířené na přední stěnu, takže jsem se dovrtípl, že jindy tam visí obraz, nebo jiná ozdoba. Momentálně chyběla, takže nic vizuální povahy nemohlo působit rušivě. Modlitebna byla nezdobená, světelná tělesa se vyznačovala čistým designem a stěny svým žlutým odstínem ladily s převazem dodatků k evangelickému zpěvníku. Baptistům sloužily jako dodatky k objemnému vázanému svazku bratrských písní, z nichž dobrá třetina byla ve slovenštině. Zpěvníky ležely na židličkách, takže jejich pozice postupně nahradilo asi 25 účastníků bohoslužeb, od kojenců po penzisty. Kazatel v obleku obcházel přítomné, aby si s nimi potřásl rukou a varhanice k tomu hrála, ovšem nijak soustavně, aby se mohla tu s tím, tam s oním důkladně pozdravit.

Baptistických bohoslužeb jsem se ten den, 11. září 2005, účastnil zcela záměrně. Říkal jsem si: mohutnou část členské základny baptistů tvoří občané Spojených států. Kde jinde by – s ohledem na výročí útoku na newyorské byznys centrum – mělo být evangelium důkladně aktualizováno? Kazatel však na tuto smutnou událost poukázal akorát v přímluvné modlitbě, poslední částí celého hodinového zážitku. A pouze tato se lehce lišila od pořadu běžných evangelických bohoslužeb, jelikož prosby pronášeli i posluchači z pléna. Zazněly tři. Zhruba třímínutové, rétoricky bezchybné a na vysoké

homiletické úrovni. Jinak vskutku žádné rozdíly, takže pokud má tato rubrika přinášet informace o tom, jak bratři a sestry v Kristu jiných denominací tráví nedělní dopoledne, dnes se odsud dozvíte, že bohoslužebná podoba baptistických sborů a sborů ČCE je shodná.

Rozhovor

Po závěrečné písni jsem se dal do řeči se silným a přesným zpěvákem, který seděl za mnou, a dozvěděl jsem se, že na přední stěně normálně visí tkaný koberec s abstraktním výjevem utkaným ze dvou barev. Nyní v čistírně. Prohodili jsme také pár slov o výhodách a nevýhodách kongregačního církevního zřízení, které baptisté drží – co sbor, to samostatná jednotka bez odpovědnosti nějakému nadřazenému úřadu krom úřadu Kristova. Mezi jednotlivými sbory baptistické jednoty vinou toho mohou vznikat animozity a očeňování, že ti druzí už jsou málo baptisté. A pak Bůh sud'. Naprostá nezávislost sborů dává členům sboru možnost vybírat svého kazatele podle

vlastních kritérií a uvážení. Ordinační obřad evangelického typu baptisté neznaří. Sám tento muž má dvojí členství: je zároveň členem Bratrské jednoty baptistů i ČCE, kde by sice mohl farářovat, jenomže odmítá křty dětí. U křtů jsme se zastavili, mimo jiné proto, že na nástěnce byly vyvěšeny fotografie z červnového křtu. Místem konání byl břeh Vltavy a udílení svátosti se dělo před zraky rybářů a kolemjdoucích pejskařů.

Farář Mgr. Ladislav Mečkovský stál u dveří ven a zabředal do hovorů s odcházejícími. Takže také se mnou. Baptistických sborů přibývá takřka úměrně s počtem cizinců, zejména anglofonních, kteří se do Prahy stěhují. Tak od pádu komunistů ke dvěma sborům přibily další tři.

Resumé

Potrpíte-li si na stereotyp reformačního bohoslužebného pořadu a objevíte-li se v sídle, kde nemá ČCE zastoupení, zatímco baptisté ano, nepřikládejte názvu na ceduli u modlitebny zbytečného významu a bez obav vstupte. ■

MEZINÁRODNÍ KURZ V HERLÍKOVICÍCH

Pavel Martinů

Tento rok se konal už druhý běh mezinárodního kurzu v Herlíkovicích. Jelikož jde o relativně mladou akci, pokusím se vás krátce seznámit, jak to všechno probíhalo. Jedním z důvodů, proč jsem jel, byla rozhodně touha zlepšit svoji angličtinu nebo spíš ozkoušet, jak moc obstojí, popřípadě vyhoří. Do určité míry to byla zvědavost a chuť poznat lidi z cizích zemí (Polsko, Rumunsko, Amerika...).

Na takovéto akci jsem si uvědomil, jak je důležité, aby si lidé vzájemně rozuměli. Bez angličtiny bychom dopadli jako při stavbě babylonské věže. Shodou náhod použil Pavel Pokorný tento text ve svém biblickém programu. Angličtina představovala „úhelny“, základní kámen této

akce. Sám jsem byl překvapen, do jaké míry mě mohou zabavit jednoduché slovní hry, popřípadě seznamovací rozhovory s „cizinci“.

Ubytování bylo komfortní, což ocenili od přírody líní účastníci kurzu. Navíc díky pohodlnému ubytování jsme měli dostatek volného času na pokec, seznámení, posezení u piva či sportování. Milovníci pěší turistiky si přišli na své. Příležitost k „short walks“ po krkonošských horách s pozorováním divukrásné, kyselými dešti poznamenané přírody, jsme měli více než dost. Výlety sloužily jako ten pravý čas k dlouhým diskuzím o všem možném, byly limitovány pouze jazykovými schopnostmi diskutujících. ▶

(pokračování na straně 19)

U pražského Salvátora se necháváme vést ozkoušeným vzorem setkávání, který platí takřka pro všechny pravidelné mládeže. Jeden večer všedního dne se sejdem v místnosti přilehlé kostelu a je nás do deseti. Farář jednou je, ale spíše není přítomen, návštěvu presbytera nepamatujeme. Dodržujeme klasický sled: nejprve probíráme něco biblického, jakoby nutného; a pak naváže veselý, odlehčený, druhý program.

Jsmo hrdí na svůj kostel a troufalí v objevování jeho skrytých komnat.

Během bojové hry s náboženskou tematikou (vybitý se vrací do hry až po nalezení vybraného biblického verše) jsme takto prozkoumali podkroví z předbělohorského období. Frontální schéma prostoru bezvadně vyhovuje hře na trůn moudrosti, přičemž vyvolávač otázek si může vyzkoušet kazatelnu, čehož se jindy málokdo

poštěstí. Se zapojením kůru jsme pořádali soutěže v letu papírových vlaštovek.

V rámci druhých programů zažíváme pocit boření tabu – přeci jenom provozujeme své radovánky v interiérech, které jindy slouží ke kázání evangelia a vysluhování svátostí. Vedeme kolem toho řeči a docházíme k přesvědčení, že je správné plnit bohoslužebný prostor programem, který do kostela zatáhne i kamarády, které modlitby a zpěv nelákají. ■

MOJE OBLÍBENÁ BIBLICKÁ PASÁŽ

JONÁŠ 3

Mým oblíbeným biblickým textem či spíše postavou je král města Ninive. Kdyby šel takový člověk v čele vlády mé země, dovedu si představit, jak žije v klidu s vědomím, že mi vládne osobnost. Ta osobnost, po které dnešní doba tak volá a všichni nařikáme, že v politice chybí. Kdyby mé zemi vládl někdo takový jako ninivský král, nemusela bych si lámat hlavu, kde v okolním chaosu a aroganci pro sebe najít přirozenou autoritu, tzn. někoho, koho mohu obdivovat a sklánět před ním hlavu ne proto, že je ten člověk v úřadě, ale pro to, že „na to má“. Jeho způsob zacházení s mocí mě vždy znovu v Bibli osloví. Když se tento mocnář dovedl o soudu nad svým územím, odložil odznaky úřadu a posadil se do popela s ostatními lidmi. Na společné ohrožení neodpověděl politickým tahem – ale skutkem lidskosti. Jejich neštěstí bylo jeho neštěstím, jejich strach jeho strachem. Šel do toho s nimi. Nikdo nevěděl, jak to dopadne a král neznal jakéhosi Hospodina, který měl jejich město vyvrátit. Ale té zprávě uvěřil, neboť to zjevně nebyl nabubřelý hlupák, ale vnímavá bytost reagující na vážnost situace. Dokázal rozpoznat kritický moment života společnosti, jíž vládl, a vsadil vše na jednu kartu: na pokoru a víru. Když si představím, že mé zemi vládne někdo, kdo je schopen vyhlásit jako svůj politický postoj pasáž Jon 3, 7-9, pak si o budoucnost této země a lidí v ní nemusím dělat starosti. Budu usínat v klidu s vědomím, že mi vládne někdo, komu mohu důvěřovat, na jehož rozhodnutí mohu spoléhat jako na dlouhodobá a moudrá. Když jsem dnes znovu přečetla svou oblíbenou biblickou pasáž, napadlo mne vlastně – někdo takový... jako ninivský král... ..na Hrad... ■

Vendula Kalusová
farářka, na
mateřské
dovolené

Česko-německé vztahy v Čechách a na Moravě v době tolerance (1781–1784)

O tomto táboře jsem se doslechla od známých, a přestože na tábory vůbec nejezdím, zaujalo mě to natolik, že jsem se rozhodla přece jen udělat výjimku. Na mém rozhodnutí mělo podíl zajímavé téma – českoněmecké vztahy v době toleranční, stejně i to, že tábor měl být tento rok dvojjazyčný.

Sice jsem byla dost nervózní ze setkání s tolika novými lidmi, ale naštěstí se mé obavy ani v nejmenším nepotvrdily. Ba právě naopak, ostatní účastníci i vedoucí mi přišli naprosto v pohodě a s holkama jsme brzy našly natolik společnou řeč, že jsme si dokázaly povídat skoro až do rána. Účastníci z Německa přijeli společným autobusem, a protože jich bylo více než nás domácích a navíc se všichni navzájem znali, bylo docela těžké s nimi navázat kontakt. Díky úvodní seznamovací hře jsme si navzájem zapamatovali jména, a i když naše němčina měla k dokonalosti daleko, zase tolik velká komunikační bariéra, které jsem se obávala, nevznikla.

Dalším příjemným překvapením bylo, že jsem se ani chvíli nenudila, dokonce i knížka, kterou jsem si přibalila s sebou, zůstala neotevřená (doma mi to ani nevěřili). Nejvíce nových zážitků mi přinesla práce ve skupinách, protože nám dala pocítit, jak těžká, ale i nesmírně zajímavá musí být práce skutečných historiků. V úvodu dostali němečtí účastníci šanci, aby se trochu zorientovali v kontextu doby i v českých dějinách vůbec. V tom jim pomohly přednášky a prohlídka výstavy v jednom ze dvou místních kostelů, která se věnovala dějinám reformace.

Každá ze tří pracovních skupin si vytvořovala dvě vesnice, českou a německou, jejichž historií a vzájemnými vztahy v době toleranční se měla zabývat. Práce byla rozdělena do tří částí: práce s dobovými materiály, terénní výzkum a vyhledávání informací s pomocí litera-

tury s následným představením výsledků ostatním skupinám. Těžko říci, co se mi líbilo nejvíce. Nedá se to porovnávat, ale suverénně nejtěžší byla část první. Někdy to opravdu bylo víc o hádání, co by to mohlo být za písmenko, než o luštění. Navíc často jsme měli na to jiný názor, ale vždycky jsme se nakonec dohodli.

Výsledkem pak bylo, že jsem se na celou tehdejší situaci podívala jakoby mnohem blíže, tak nějak osobněji, úplně jinak, než kdybych věděla jen nějaká suchá fakta. Přispěly k tomu i výborné přednášky, které probíhaly po celou dobu tábora. A pak především závěrečné představení výsledků, díky kterému jsem mohla porovnat společné a odlišné ve vývoji těchto obcí i co bylo toho příčinou, a utvořila si celkovou představu.

Samozřejmě se za tu dobu konalo i mnoho dalšího, například koupání, noční bojovka, celodenní výlet na hrad Landštejn; došlo i na závěrečný táborák.

Na konec bych chtěla poděkovat všem, kteří se podíleli na chodu a přípravě tábora, všem přednášejícím i všem účastníkům za vynikající atmosféru a výborné nápady! Těším se na další ročník a vřele mohu doporučit všem, aby přijeli a zkusili si to všechno na vlastní kůži. Protože jak si to po sobě teď čtu, příliš se mi celkovou náladu vystihnout nepodařilo. To se zkrátka musí zažít...

Alena Rezvukhina, účastnice tábora

*(Tábory mladých historiků organizuje společnost VERITAS:
<http://veritas.evangelnet.cz>).*

Je teď takové nesváteční období, ale podivná akce zvaná Exmatrikulace a dohadování o jejím smyslu mě přivedly na přemýšlení o rituálech. Ono to souvisí s nedělí. Už několikrát se nám stalo, že jsme nezvládli (kvůli nedospání, tlaku pondělních povinností a pod.) jít v neděli do kostela. Řekli jsme si, že si přečteme něco z Bible, stáhneme z webu kázání, zazpíváme si. Jenže to vždycky, alespoň mně, nějak drhne. Nejsem zvyklý připravovat "pobožnost", nemáme na to oddělený prostor, všude něco rozptyluje. Stává se vám to taky? Zjistil jsem, že se před Markétkou i trochu stydím. Kostel je prostě kostel :o)

Nikdy dřív mi to nepřišlo, teď mi dochází, jak dobré je některé věci ozvláštnit a obvázat zvykem – asi jako se váže koruna jabloně, aby se nerozevírala a nerozlomila, ale rostla zpříma. Jednak rituály pomáhají rozčlenit čas, jednak vytrhávají člověka z všednodenního kolotoče, jednak podle své podoby vážou lidi k sobě. O Velikonocích jsem z toho zase byl trochu smutný. Byť největší svátky, nemají tolik záchytných bodů a snadno se v tom duchovním prožívání rozplynou, než si je člověk stačí uvědomit.

Rituál ranní cesty pro čerstvé rohlíky se neujal, většinou stejně nesnídáme, a lenost je silná. Funguje nám jiná věc: když se společně vracíme domů, vždycky se díváme nahoru do oken a konstatujeme, že buď nejsme doma, nebo jsme zhasli a šli spát, takže budeme muset jít potichu, abychom se nevybudili...

Nikdy bych si nemyslel, že mi na obnovených i nových tradicích bude někdy záležet. Přitom se ukazuje, že zachováno zůstává jen to, co se stalo tradicí. Že jsou to v týdenním shonu věci, na které se těším. Třeba vždy stejná dobrota k páteční večeři. Díky Bohu za rituály, které jsou silnější než věčné „dneska nestihám“.

Co tradujete vy? Porad!
Obřadně tvůj přítel Šimon

PŘÍBĚH SEDMÝ

Luboš Kratochvíl

SOUTĚŽ

U a Y spolu kamarádili už od nepaměti. Snad proto, že oba sloužili stejným lidem. Snad proto, že měli společné zájmy a společné cíle. A taky podobné vlastnosti, to je pro porozumění důležité. Oba mají dodnes mezi rameny natažené něco, co se podobá hadovi. Ale nějaké rozdíly se přece jen najdou. Zatímco U má pružná ramena a pevného hada, Y má ramena pevná, ale had mezi nimi se natahuje a smršťuje. Pro oba platí, že dobře pracují jen v šikovných

rukách, bez nich jsou k ničemu. Ale zatímco U spolupracuje s pěkně dlouhými a štíhlými klacky ostrými jako břitva, Y se spokojí s kdejakým balvanem. S ním ale umí skolit i obra.

Správné řešení příběhu šestého z č. 07/05 je TOUSTOVAČ.

Uhádli jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 26. října 2005. Vyrolovaný výherce dostane dárek. ■

Svatí blázni

10. prosince 2005 – festival amatérského divadla

Registrace divadel do konce října na prazska-mladez@evangnet.cz

děkuji Ti za krásný dopis. Ptáš se, co já a tradice. U mě je to trochu problém (tak mě napadá: je vůbec něco, co u mě není problém?:-) Pocházím ze smíšeného manželství a byť jsou mí rodiče oba Evropané, naše rodinné tradice to poznamenalo. To, co se dodržovalo v rodinách mých rodičů, se přeneslo do rodiny naší jen velmi málo nebo vůbec. Možná se mí rodiče některé tradice báli převzít proto, abychom nebyli příliš nápadní, možná nechtěli toho druhého nutit k tomu, aby přejímal kulturu svého partnera a možná nikdy ani jeden z nich k tradicím příliš netíhl... Buď jak buď, tradice z rodin mých rodičů jsme příliš nezachovávali a ty, které se dodržovaly v kraji, kam se rodiče přistěhovali, jsme nepřejali. Jako dítě jsem nevěděla, že by mi mělo něco chybět. Čím jsem ale byla starší, tím více mi bylo líto, že je v našem rodinném životě pramálo událostí, na které se rok co rok horečně připravujeme, těšíme a žijeme jimi. To až později mi začalo být líto, že jakoby nikam nepatřím. Ony totiž tradice spojují lidi nejen v rodinách ale i rodiny mezi sebou. Tradice jsou úžasným pojítkem mezi lidmi, obzvláště je-li za nimi něco hlubšího...

Přemýšlím, jestli máme s Karlem my nějakou tradici. Napadá mne, že se pokouším čist si před spaním, modlit se před jídlem a chodit každou neděli do kostela. Pokoušíme... Karel je na tom možná lépe, ale mně se nějak nedaří dělat cokoli v mém životě pravidelně. Věřím ale, že to se mnou nejde od deseti k pěti a že jednou dokážu, co jsem si předsevzala, tedy udělat si v mém v životě jednou pro vždy na některé věci čas...

Pozdravuj ode mne Markétku.
Eliška

SMS RECENZE

KNIHA

Michel Houellebecq:
Rozsireni bitevniho pole. Kniha o prazdnem zivote koncim v depresich; zkratka o vecech, o které se krestan zajima, neboť je nezna. >tg<

HUDBA

Dvorakovo muzeum, Nelahozes. 45 min z centra Prahy. Krasna atmosfera rodneho domku. Do konce rijna so+ne. Vedle na zamku nejvetsi sbirka renesan. umeni u nas. E.T.

FILM

Netusite, co se stane, když mate pred partnerem jedine tajemstvi! Laska v neprustrelne veste bude mit co napravovat. Krasni B.Pitt a A.Jolie. Bezte na Mr&MrsSmith

DVD

M. Horacek: O ceske krvi otcu vlasti. Fejetony, ktore vychazely v LN. Stripky historie jako motto k poucení, přemyslení, ziti. Poctiva kniha, krasna i na pohled. E

Čím dal zralejší Raduza V HORE s velikým rozhledem po Evrope, mnoha rejstriky vyrazovými. Filozofující v lidovém duchu a hovorovém jazyce. Bez servitku, skvele.

Truman Show. Chcete se podívat, jak se dělá opravdová reality show trvající 30 let? Trochu americký přistádek, ne blbe. Chvillemi jemně mrazi. Odpocinkove.

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 775062896

JINDŘICH ŠTREIT – VZTAHY

Jonáš Hájek

RECENZE

ZÁPADOČESKÝ SENIORÁT – Začátkem září byla v Chebu otevřena výstava jednoho z nejvýznamnějších fotografů současnosti, dokumentaristy Jindřicha Štreita. Cyklus Vztahy je seskupen z fotografií z devadesátých let napříč zeměmi, takže jsou zde fotografie ze Sibíře, Maďarska, Německa i Francie. Fotograf tentokrát uspořádal jedinečný soubor, který se zabývá vztahy mezi lidmi a vztahem lidí ke svému okolí a prostředí. Ne náhodou je Jindřich Šreit nazýván fotografem venkova, neboť převážná část fotografií jsou záběry právě venkovských obyvatel. Nakukuje skrze objektiv do domovů lidí, kteří jsou úzce sepnuti s přírodou, se svým kouskem země, na kterém žijí, se svými zvířaty a blízkými. V tomto jejich malém světě se zjevuje něco, co městský člověk, rozlítaný a odcizený ostatním, sám sobě i svému domovu kdesi potratil. Zároveň nezachycuje žádné idylky, ale život mnoha stránek a tváří.

Jindřich Šreit se narodil na Vsetíně v roce 1946. Fotografií se začal zabývat až během studia na Pedagogické fakultě University Palackého v Olomouci. Později učil a řediteloval na několika základních školách. Organizoval a pořádal výstavy

výtvarného umění v Sovinci, kde dnes bydlí. V roce 1982 byl na základě výstavy fotografií v Praze vyslýchán STB a následně odsouzen k deseti měsícům odnětí svobody za hanobení republiky a jejího představitele. Po propuštění z vězení nesměl již dále učit a pracoval ve státním statku. Po revoluci se stal ředitelem muzea v Bruntále a od roku 1994 je samostatným fotografem. V současnosti přednáší na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a na Filmové akademii múzických umění v Praze. Organizačně připravil stovky výstav a vydal 16 fotografických knih, z nichž některé získaly ocenění nejlepší fotografické knihy roku, a měl doposud přes 450 autorských výstav po celém světě. ■

TELEFONÁT

Jan Třešnička

ZPRÁVA ZE
SJEZDU

Téměř všechny postavy v textu jsou smyšlené.

Jakákoliv podobnost je čistě náhodná!

„... a měli tam takovýhle jednohubky... sorry, pak vám to dopovím, volá mi máma.

Ahoj mamí, ... docela dobrý... nesedím v hospodě... no dobře, tak sedím... ještě Karel, Jarda, Pepa a Tonda. ... Nevysedávám. Byl jsem i na programu...

Už jsem ti přece doma říkal, že se tenhle sjezd jmenuje Já!?. a je o sebevědomí... Pepo, nepij mi to a kup si svoje! ... to

nic, mami, upjím mi Kofolu. Dorazili jsme v pořádku, okroužkovali nás a šli jsme si sednout s klukama do sálu na program ... hm, docela dost lidí. Na začátku měl projev starosta Žďáru. **Hua hua** (*smích*), řekl, že chce reklamovat město. Docela vtipnej přefek, vid? Čáslaváci si připravili muzikál – Pokušení. Fakt se jim to povedlo. Co ti mám povídat, hráli divadlo, zpívali a pouštěli video. **Špička jednička!** Po večerní pobožnosti jsme šli ... do školy. ... V kolik? Celkem slušně. ... Jídlo dobrý, až na snídani. Dali nám jen dva rohlíky, tak mi řízky od tebe přišly vhod. Cože? ... Mami, budeš to mít drahý ... ach jo ... náhodou, dneska jsem byl na dvou přednáškách. ... Třeba hned ta ranní – Jan Keřkovský mi nedal žádnou šanci se prospat – měl to vtipný a záživný. Potom jsem se chystal na Hyde park, Fair trade, nebo na extremismus ... jenže ve vestibulu měli pohodlný křesla... Opravdu jsem chtěl jít! ... Prostě jsem usnul...

stane se, ne?

Opoledne jsem šel do kina na film Muž, který zabil.

Na Pepu a Tonda opravdu zapůsobil, ale Karel se moc nadšeně netvářil. Tak nevím, co si mám myslet. Měl jsem totiž menší problém, zapomněl jsem si brejle a se čtyřma dioptriemi v poslední řadě ... co se dalo dělat... aspoň jsem si dal šlofika.

Cestou z kina mě odchytila nějaká holka, připravovala reportáž pro Bratrstvo. Byla hodně zvědavá. Třeba mě taky otisknou.

Víš, kdo přednášel od čtyř? ... Erazim Kohák, ten, kterej napsal Sviště ... Sokrates – hadr.

Ale **TŘESNIČKOU** na dortu byl koncert Veselý zubatý – hustě jsme si zapařili. ...

Co? Mami? Já tě vůbec neslyším, zrovna začíná hrát skupina Kyselý zelí ... HOB-LŮŮJ! ... to nebylo na tebe. Už musím končit, **PUBka** bude asi za chvíli zavírat, tak ať si ještě užiju sjezdu. Ahoj...

Konečně, už jsem myslel, že to nepoloží. **JEŠTĚ JEDNO PITO, RADIME!!!** ■

Četl jsem názor, že se v české literatuře po roce 2000 vyskytují tzv. „spisovatelé na jeden rok“. Vyjde kniha, u které se stane skoro povinností ji znát, jsou napsány desítky recenzí a zájem o autora zase rychle opadá. Módní, téměř snobská záležitost. Petra Hůlová – *Paměť mojí babičce*. Květa Legátová – *Želarya Jozova Hanule*. A také Jaroslav Rudiš – *Nebe pod Berlínem*. S tímto názorem nechci nyní polemizovat, *Nebe pod Berlínem* jsem si ale také (byť s tříletým zpožděním) přečetl. Po vydání této své prvotiny v roce 2002 vydal Rudiš dosud ještě dva komiksy z plánované trilogie: *Bílý Potok (Alois Nebel)* a *Hlavní nádraží (Alois Nebel 2)* ilustrované Jaromírem 99. Komiksy jsem zatím nesehnal, takže o nich nemohu nic napsat, snad jen, že existuje jakási propojenost mezi nimi a novelou *Nebe pod Berlínem*. Matka jedné vedlejší postavy pochází z Bílého Potoka pod Smrkem a švagr hlavní ženské postavy Katrin se jmenuje Jan Nebel.

Petr Bém, mladý učitel ze základní školy z Prahy se jednoho dne rozhodne odjet. Sbalí si pár věcí (především kytaru) a vyrazí do Berlína. Zde se seznámí s Pancho Dirkem, se kterým posléze založí punk-rockovou kapelu a s Katrin, do které se zamiluje. Tak začíná *Nebe pod Berlínem*. Hlavní hrdinové pracují občas jako stěhováci, přivydělávají si ale hraním v U-Bahnu, berlínském metru. Metro je tu popisováno jako obrovský neuvěřitelný svět sám pro sebe a téměř všechen děj se odehrává v něm nebo v nějaké souvislosti s ním. Proplétají se tu osudy lidí, můžeme proniknout i do světa řidičů vlaků metra s jejich historkami a pověstmi. Ty se týkají především spleti prázdných nedokončených tunelů a podivných většinou neviditelných lidí, kteří se nacházejí na hranici světa živých a mrtvých – těch, co ukončili svůj život v metru skokem pod vlak. O těch si například řidiči povídají, že jezdí pod zemí ve vlaku duchů jako Bludní Holanďané. Na metru je zde také ukázána pohnu-

tá novodobá historie města, které bylo po několik desetiletí rozděleno, a podle Rudiše podzemní šňůry tratí drží město pohromadě, a tak vlastně Berlín chrání před úplným rozpadem. Samotný děj knihy se točí kolem vztahu mezi Petrem a Katrin a kapely pojmenované jak jinak než U-Bahn, do které zakládající členové přibrali ještě bubeníka Atoma, a vrcholí velkým koncertem v metru.

Stočtyřicetistránková kniha nepostrádá vtip a nadhled, čte se snadno a rychle. Sám jsem ji skoro celou přečetl během jedné delší jízdy vlakem. Příběh je jednoduchý, zasazením do tak specifických kulís se ale stává strhujícím. Atmosféra současného Berlína, tak jak ji autor líčí, způsobuje, že mám k Němcům blíže než dříve. Pro ty, kdo po přečtení zatouží po výletu do Berlína, je vzadu slovníček důležitých pojmů, návody a mapa.

Jaroslav Rudiš se narodil v roce 1972 v Turnově. Studoval v Liberci, Praze, Curychu a Berlíně. Je promováný učitel němčiny a dějepisu. Píše se o něm, že s kapelou U-Bahn chystá debutové album, ale vzhledem k tomu, že to se píše už několik let, neručím za věrohodnost této zprávy. Pracoval v mnoha zaměstnáních, v současné době je novinář. Sbírá staré jízdní řády a železniční mapy. Za novelu *Nebe pod Berlínem* obdržel literární Cenu Jiřího Ortena, udělovanou každoročně mladým autorům do třiceti let. ■

Valaky esbánu hučí kolem bufetu na spodním nástupišti Friedrichstrasse. Lidé se hrou po schodech nahoru, další se sypou dolů a visí na krajích nástupišť. Děje se toho tolik, že se neděje nic.

Günter dojí bagetu a řekne: „Koleje jsou pro město bytostně důležité. Nemyslím jen dopravně, že tady nevidíš takový zácpy, ale hlavně proto, že tohle město drží díky kolejím pohromadě. Koleje ho držely pohromadě i potom, co lidi selhali a nechali ho rozpadnout na kousky.“

Mačká krabičku cigaret Cabinet a strhává staniol z druhé. „Když se podíváš na mapu, tak co vidíš?“ vytáhne z brašny mapu berlínského dopravního systému. Zapálí si, dlouze natahuje první šluk a nechává s kouřem pomazlit každý plicní sklípek zvlášť.

„No linky, úbán, esbán.“

Günter vyfoukne kouř a řekne, že to měřím dobrým vokem, ale ať si ty linky představím jako dráty, třeba jako bajpásky, který držež při životě dusící se srdce Borise Jelcina, aby mohlo kopat. Říká, že kdyby těch linek nebylo, tak tohle město se rozpadne ještě víc, než ve skutečnosti je, a dávno nedejchá, že prý je to úbán, co drží Berlín sešitý pohromadě, a že prý rozhodně ne lidi.

„Lidi tady totálně selhali. Kdyby se lidi drželi kolejí, nemuselo by k těm nešťastnejm událostem minulýho století vůbec dojít.“

Když TO prý začali v srpnu jedenašedesátého stavět – zeď Günter pojmenovává vždycky jako TO, nikdy ne jako zeď -, tak když TO začali stavět, hned přestříhli linky úbánu a esbánu, protože to jsou městský žíly. Günter vzpomíná, jak na nástupišťích rozestavěli kulometčíky, vytrhali koleje, zazdili vchody a začali míchat beton.

Jaroslav Rudiš – Nebe pod Berlínem, s. 62

Příště:

Hana

Androniková

(pokračování ze strany 11)

► V rámci seznamování s cizími zeměmi probíhaly National Evenings, kde se postupně představovaly jednotlivé země. K vidění byly umělecké fotky, nápadité hry, tradiční hudba a komentáře rodáků.

Druhé téma kurzu bylo opravdu velmi náročné. Nešlo o nic menšího než závažné světové problémy, jako hladomor, terorismus a občanská válka. Přednášku vedl Jiří Schneider. Do problematiky nás zasvěcoval skrze dokumenty, které byly k vidění na festivalu One World. Šlo o šokující, strastiplné a opravdu náročné dokumenty. Pro lepší vstřebání (a klidný spánek) probíhaly po filmu diskuze na

dané téma. Beru to jako velký přínos pro můj osobní pohled na svět.

Vedení kurzu proběhlo na úrovni, hluchých míst bylo minimum. To vše se uskutečnilo, aniž by se demokracie otřásala v základech. Vedoucí byli vstřícní a program flexibilní. Musím ještě přičíst skvělé zážitky, spoustu legrace a hlavně přátelskou atmosféru. Chce to ale zvážit, jak moc dobře na tom jste s angličtinou! Sám jsem místy narážel do komunikační bariéry. Učte se pilně anglicky a příští léto můžete poznávat nové lidi.

See you in Herlíkovice. ■

ČCE o Afri(č)ce

s hl. hostem Leonardem Tecou, farářem v Horních Vilémovicích, Rainbow Gospel v sobotu večer, nedělní bohoslužbou s Večeří Páně a spoustou dalších věcí (sporty, sbor, dílny např. afrického bubnování!!). Víkendové setkání (4.-6.11.) probíhá v prostorách 1. ZŠ v ul. 17. listopadu, Jičín
Přihlášky a program na: www.kralovehradecka-mladez.evangelnet.cz nebo tel. 728 252 703

Jiří Běčák studuje chemii. Co si pod tím mám představit? Jak vypadá studium chemie, jaké je pak uplatnění? Moje představa o chemících byla plná výbuchů a představa o chemičkách nebyla o moc lepší. A tak vznikl tento rozhovor. Nyní by mě chemie docela lákala. A vás?

Co a kde přesně studuješ?

V současné době jsem dokončil bakalářské studium na chemické fakultě Vysokého učení technického v Brně, obor technická chemie. Jedná se o obor, který je zajišťován katedrou fyzikální a spotřební chemie. (URL: www.fch.vutbr.cz)

Co budeš dělat dál?

Dále pokračuji magisterským programem „Spotřební chemie“. Jedná se o moderně koncipovaný obor, který se snaží integrovat hlavní průmyslové chemické trendy současné doby (drogerie, papírenství, bytová a stavební chemie, agrochemie, barvírenství...).

Proč chemie a proč v Brně?

Nepatřím k lidem, kteří měli již na střední škole jasno. Uvažoval jsem o medicíně, jednalo se však spíš o přání okolí mít v rodině doktora. Na medicínu jsem se nedostal, ale při přípravě na přijímacíky jsem se začal dostávat trochu pod středoškolský povrch chemie a strašně mě začalo bavit, když jsem si najednou dokázal vysvětlit, proč se v přírodě dějí běžně pozorované procesy.

K tomu, aby ale člověk pochopil tyto složité děje, je zapotřebí si je zjednodušit, osekát až na samotné atomy a ještě lépe na elektrony a jádra, ze kterých si lze mnoho informací logicky odvodit, a tak z velké části odpadá to nepřijemné středoškolské biflování nazpaměť, kterého se spousta lidí u chemie obává.

Samozřejmě je to tu také, ale cílem profesorského sboru na vysokých školách je naučit studenty především logicky

myslet a domýšlet si. A tak člověk, který se naučí základní zákony a umí je potom variabilně aplikovat, většinou dopadne u zkoušky lépe, než styl bifling.

Naše škola je narozdíl od přírodovědných fakult více zaměřena na aplikovaný výzkum a je v úzkém kontaktu s chemickými a farmaceutickými firmami, pro které někteří zapálení studenti pod pedagogickým vedením provádějí požadovaná měření a jiné zakázky. Užitečné je, že mohou už v průběhu studia navazovat kontakt s možnými zaměstnavateli. O uplatnění se absolventi bát nemusí.

Jak ti připadá studium, je náročné? Máš čas na práci, zábavu...

Na techniku je obecně poměrně snadné se dostat, což je to podstatné. Dobrý je, že hodně lidí dostane šanci k „boji“, ve kterém se následně ukáže. Řekl bych, že ten, kdo se na to zcela nevyflákně, tak přežije. Hlavně v prvním a druhém ročníku dost času zabírá zpracovávání protokolů - „zpráv“ o měření z laboratoří. Člověk si musí u počítače pohrát s tabulkami a grafy a to chce trpělivost. Právě v této době bych nějakou vedlejší práci v týdně moc nedoporučoval, ovšem záleží to na tom, jak si každý dokáže zorganizovat čas a rozvážit priority. Čas na tu největší prioritu se ovšem vždycky najde.

A co je chemikovou největší prioritou?

To je samozřejmě velmi individuální. Pokud otázku vztáhnou na sebe, pak je to pěkný večer s mojí Prioritou.

Jaké je vybavení školy a prostředí?

Fakulta byla znovu obnovena v roce 1992, byla postavena nová budova školy. Posluchárny a laboratoře jsou moderně vybavené, studenti se pohybují v čistém pěkném prostředí. Toto byl také jeden z hlavních důvodů, proč jsem si vybral právě tuto školu mezi konkurenčními. Na škole se setkávám s docela fajn kantory. Když se člověk chová slušně a něco dělá,

vycházejí vstříci a chovají se přátelsky. Fakulta je to poměrně malá. Do prvního ročníku je přijímáno jen kolem 250 lidí, což je celkem ještě zapamatovatelný počet tváří a v průběhu studia se lidé lépe poznají ve studijních skupinách.

Na co by se měl uchazeč připravit?

V prvním ročníku je cenná hlavně trpělivost s matematikou a fyzikou. V průběhu prvního semestru se zopakuje střední škola, takže všichni mají možnost se chytnout. Velký význam v matematice se příkládá funkcím, od kterých se přechází k diferenciálnímu a integrálnímu počtu. Následuje analytická geometrie. Je dobré naučit se dělat si přehledné poznámky z přednášek a potom si je v klidu doma srovnat. Tím je ke zkouškám polovina práce hotová.

Je více chemiků nebo chemiček?

Je to tak 50 na 50, na katedře potravin trochu možná převažují chemičky, katedra materiálů to ale dostatečně vyvažuje :o)

Jakou máš představu o svém budoucím profesním uplatnění?

Zatím studuji, abych nemusel myslet na práci a abych mohl mít dlouhé prázdniny. Problémy se sháněním práce přijdou, doufám, až za dva roky. V České republice je firem zabývajících se chemií poměrně hodně, proto o možnost uplatnění nouze

snad nebude. Celkem by mě lákal farmaceutický průmysl, konkrétně nějaká pěkná suchá a čistá laboratoř s dobrým kolektivem.

Věnuješ se chemii a budeš se jí věnovat, abys vydělával, nebo abys s její pomocí pomáhal člověku a lidem? Dá se chemii zbohatnout?

Jedním z hlavních důvodů výběru školy pro mne byla myšlenka užitečnosti této společnosti. Chemie je nedílnou součástí běžného lidského života. Myslím si, že pomoc lidem ve společnosti je uskutečňována ve více liniích. Do té první jistě patří humanitární pracovníci, lékaři, psychologové apod. Další linie jsou tvořeny lidmi, kteří vytvářejí podhouby či servis, aby vůbec mohla první řada pracovat. Tyto další linie nejsou tak zřetelné, ale bez nich by to nešlo. Jde tedy o pohled každého jednotlivce, článku společnosti, zda ten jakž-takž fungující mechanismus, bude svojí pozitivní prací posouvat dál, či ho rozbíjet. Věřím, že ve společnosti převažují lidé, kterým jde o dobrou věc a člověk má u nich stále přednost před honorářem, proto tento mechanismus chci podporovat svojí dobrou prací. Chemii studuji, abych byl lidem užitečný. Praktické hledisko uživatelnosti jednou pro rodinu je ovšem také důležité.

Děkuji za rozhovor. ■

Církevní konzervatoř v Kroměříži zve srdečně všechny zájemce na

Den otevřených dveří

který proběhne v prostorách školy dne

20. října 2005 od 9.00 do 16.00 hodin

(12.00 - 13.00 hodin – přestávka)

Všichni jsou zváni k prohlídce budovy i k návštěvě jednotlivých hudebních oddělení, kde jim budou k dispozici pedagogové vyučovaných hudebních oborů (nástroje a notový materiál s sebou!).

Církevní konzervatoř, Velké nám. 112, Kroměříž, tel. 573 334 050
www.ckonz.cz

SLEČNA JARMILA

Slečna Jarmila od nás z krámu se změnila. Vystoupily jí lícní kosti, ztmavlo obočí a ruce jí zněžněly. Lehce bere rohlíky, konzervy s hovězím na hrášku - podívá se na cenu a natuká ji do pokladny; nic jí není na obtíž. Usmívá se, když drží promáčený balíček se zavináči – nemůže přečíst rozteklou cenu, tak se zvedne a jde se podívat k pětilitrovce, kolik že to má být. Pomalu a mile. Pak si utře ruce do ubrousku, přičichne k nim, a když páchnou rybinou, jde si je umýt.

A u pokladny čeká dlouhá fronta. Ale nikdo není nevrlý, protože je na co se dívat.

Říkám si: ta se musela zamilovat; to jinak není možné, vždyť to bylo takové kopyto – Jarmila Mizerová!

Je krásná. A chlapi můžou zešílet, protože se neví kvůli komu; nikdo jí s mužským neviděl...

A tak v krámě mají plno a tržbu jako nikdy; no, chodí hlavně chlapi – nabízejí se doma ženským, že esli není potřeba kvasnice nebo sůl nebo špek a každý ten chlap si myslí: to ona možná kvůli mně...

VAŠEK

Vašek jde po poliňačce. Tráva v puse se houpe do rytmu chůze. V ruce má další stéblo, láme ho na kousky a druhou rukou táhne na provaze krávu. Dívá se před sebe, jde, kope do kamenů a jen tak, bez povšimnutí míjí ploty ověšené prádlem; a najednou cítí, jak mu ruka cuká, rychle se otočí, rychle ulomí větev hlohu a švihá jí krávu, ale je pozdě – už stačily sežrat dvě košile a jedné z huby Vašek tahá prostředadlo.

A už slyší tetku Hlušicovou:

„Vašine, už zas? Poď si pro papír!“

Vašek přiváže krávu ke stromu a tetka pak v kuchyni píše; viník se na ni dívá od dveří a myslí si: dyť vy to tam, tetko, dáváte schválně; schválně ste si eště za ty roky nenatáhla mezi jabloně šňoru, babizno.

A jde pak s papírem domů a doma to dá mamince a ona je smutná jaksi moc a Vašek se jí ptá: „Co napsala?“

„Napsala, že sežraly pět košil a černé kalhoty do kostela.“

A Vaška mrzí, že se na ten papír nepodíval hned, protože to nebyla pravda a maminka to ví taky a hlavně ví, že kráva by nikdy nesežrala tlusté černé kalhoty, protože ty kravám nechutnají! A taky, že by nikdo takové kalhoty nepověsil sušit na plot. Ví, že tetka Hlušicová tam věší jenom staré hadry a schválně, aby se jich zbavila.

„To všecko, Vašku, zaplatit nemožeme.“

A Vaškovi je to líto víc, než kdy jindy, protože se to nemuselo stát, protože tudy jít nemusel. Ale chtěl jít a šel; šel, protože chtěl vidět Pavlínu Sučkovou, jako ji v záhumení viděl minulý pátek, když tam s maminkou v kleče vybíraly zemáky. Ale dneska tam stejně nikdo nebyl a on tam tudy jít neměl; ví to a teď má dvojitý smutek.

POVÍDKY

Dagmar Urbánková
narozená 1972
ve Valašském Meziříčí,
scénografka,
výtvarnice

Zase jsme se všichni sešli. Všechno bylo tak jako dříve. Topinky, pivečko, irský stan, kamarádi. Však jsme se na to taky všichni celý rok těšili. Program byl nadmíru bohatý, pomínu-li týden před exponovaným víkendem, začal v páteční večer divadelním představením, klauniádou divadelní dílny, která i přes trému promítající se do výkonu upoutala pozornost prozatím nepříliš početného publika. Sotva jsme se ale přesunuli do Bludníku, začala kontinuální smršť hudby a dlouho do noci trvajících zdravení, rukou podávání, objímání a všeobecného veselí, zkrátka přesně tak, jako když se dva celý rok neviděli.

Hned ze začátku je nutno zmínit Irský stan. Hearts of Highlands (střídající se s Janem Sobotkou) totiž značně rozšířili svůj obligátní repertoár a díky většímu počtu mikrofonů docílili velice vyváženého zvuku a mohli tak konkurovat na hlavní scéně hrajícím, mimořádně vynikajícím Dick O'Brass, kteří se stali

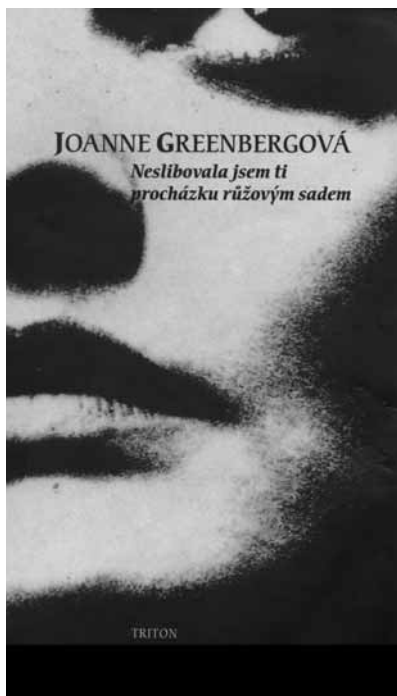
suverénně největší hvězdou pátečního večera. V pátek večer ještě zahrálo staré dobré Jericho, Devět životů a poněkud tvrdší hoši Cucarachas, Cement a Funková brigáda. V sobotu, po projekci v místním kině a paralelně probíhajícím divadelním představením, vzbudila poslední zmrzlé spáče mladá kapela Mothres angels. Po lehkém zmatku v pořadí vystoupili Trio de Janeiro, Jarret, který zahrál podle téměř stejného playlistu, jako před dvěma lety, SCA, Cymbelín, který výrazně změnil obsazení a s ním i své písničky, a Nahoru po schodišti dolů band. Mezi výraznější patřilo především seskupení písničkářů Žofie Kabelkové, Marcela Kříže a Ivo Cicvářka Panoptikum (neplést s karlovarským Panoptikem), kteří právě složením výrazných osobností docílili pestrých a hudebně zajímavých písní. Dále správně rozladěný klezmer Klec s houslistkou v osmém měsíci těhotenství, které jsme během vystoupení všichni fandili, aby vydržela až do konce, a nakonec stále vyspělejší Korisz, který se asi nejvíce žárnově vymykal tradiční dramaturgii jimramovského festivalu a jednoznačně převzal žezlo největšího nájezu Jimramova. Nemohu nezmínit baskytaristu Pavla Jakuba Rybu s bandem, který jistě nadchnul všechny účastníky, kteří už netrpělivě čekali na pořádný jazz. Vrcholem sobotního večera se stal samozřejmě mezi evangelíky tak oblíbený Traband, který zahrál několik písní z nového alba Hyjé, z chystané desky a pár písniček na přání, většinou staršího data.

Hold je třeba vzdát zvukařům, kteří tentokrát odvedli skvělou práci, ač možná až příliš hlasitou. Ovšem pravým pohlažením, úlevou a příjemným zakončením bylo vystoupení souboru Chorea, který pod taktovkou Miloslava Esterleho zahrál několik kusů G. F. Händla, G. P. Telemanna a skladbu plnou barokních motivů z pera Jaroslava Krčka. Už se zas těším na další ročník, na topinky a na Vás, moji milí. ■

NESLIBOVALA JSEM TI PROCHÁZKU RŮŽOVÝM SADEM

Marie Medková

KNIHA

Debra, na začátku šestnáctiletá dívka, se opravdu na procházky moc nenachodí. Zvláště, když ji krátce po přijetí do léčebny pro duševně nemocné přeřadí na „neklid“. Oddělení, kde jsou pacientky s agresivními projevy nebo se záchvaty. Debra se léčí u špičkové psychiatricky. Není to jednoduché, je to boj s doktorkou, se sebou, se svým nemocným světem.

Autorka mistrně a otevřeně vykresluje prapodivný svět duševní nemoci, jeho proměny, zákonitosti - nezákonnosti. Vede nás nejen za zdi se zamřížovanými okny do světa neskrývaných emocí a šílenství. Díky ní víme víc než Debořino okolí. Známe její svět, procesy jejího myšlení, její strachy, které vedou za hranice únosnosti.

Nedávno jsem si ji vypůjčila z knihovny svých přátel. Ta modrá paperbacková knížka neinzerovala, že bude literárním zázrakem, a tak příjemně překvapila. Půjčte si ji taky. Pátrání po kořenech nemoci je zajímavější (ovšem také bolestnější) než detektivka. ■

Neslibovala jsem ti procházku růžovým sadem, Joanne Greenbergová, Triton 1998, 274 s.

HODINY

Marie Medková

FILM

Virginie Woolfová - stále zamračená, pološilena tvář. Moderní žena v roce 2001 Clarissa Vaughnová neboli „Ms. Dalloway“. Laura, žena v domácnosti a v depresi. To jsou tři hrdinky ve třech časoprostorech. Spojuje je atmosféra smutku, deprese, beznaděje, boje se sebou o vlastní život. Tak žije a tvoří nemocná Woolfová. Píše právě román „Paní Dallowayová“ (původní název Hodiny). Přemýšlí nad tím, kdo má zemřít v románu i nad svou vlastní smrtí. Děsí ji vlastní neschopnost, nejistota světa, změt mezilidských vztahů. Vyčerpává ji duševní nemoc. Laura si román čte pro rozptýlení nudy a smutku. Clarissa se stará o přítele nemocného AIDS. Tři roviny se vzájemně proplétají. Děj strhuje, a přece se vleče.

Virginii ztvárnila Nicole Kidmanová, Clarissu Meryl Streepová a Lauru Julianne Morová. Film byl natočen podle literární předlohy Michaela Cunninghama (Pulitzerova cena 1999) a patří mezi lepší americké filmy (získal i evropské ceny). Žádný odjezd do dále při východu slunce za doprovodu symfonického orchestru. ■

The Hours, Stephen Daldry, USA 2002, 114 min.

Máte rádi Bacha? Jo? A taky jazz? Tak přesně pro vás hraje německé Thomas Gabriel Trio - Thomas Gabriel (klavír), Gunnar Polansky (kontrabas) a Martin Klusmann (bicí)! Jde o směsici bachovské barokní hudby a jazzu, a to směsici velmi vydařenou! Klasické bachovské skladby hrají velmi neotřele, tvořivě, s velkou lehkostí a hlavně radostí:). *Sám Bach by byl právem na tuto hudbu hrdý.*

Toto trio jsem slyšela na Kirchentagu letos v květnu v Hannoveru a velmi mě nadchli. *Bylo znát jejich hudební vzdělání i jejich nadání:* Poznávala jsem bachovské skladby, „melodie fug a preludií“, které jsem znala z hudební školy, obohacené o jazzové prvky.

Toto trio už natočilo několik CD (Emmaus, Bach-Jazz, ..), je možné si je objednat přes internet. Pokud by vás to zajímalo, podívejte se na německé [www stránky http://www.gabriel-selingenstadt.de/](http://www.gabriel-selingenstadt.de/). Na <http://www.jpe.de/jpcng/classic/detail/-/hnum/1002214/> si můžete poslechnout ukázky všech skladeb z jejich CD Bach-Jazz. Přejí pěknou zábavu! ■

FRANTIŠEK Z ASSISI

Pavel Prejda

Když umíral, přikázal prý svým bratřím, aby ho v rouchu kajícíka položili na holou zem a posypali prachem popela. Krátce na to zemřel. Jako by tyhle poslední chvíle byly obrazem celého jeho předchozího života. Když v kostelíku u Assisi „zaslechl“ Boží volání, stal se z bezstarostného kupceckého synka podivný radikál. Jeho nasazení šlo vždy za hranice možného a myslitelného. Svému otci rozprodal sklad látek a peníze použil na opravu kostelíka. S prvním žebrákem, kterého potkal na cestě z domu, si vyměnil šaty. Živil se milodary anebo odpadky. Nechtěl mít nic svého, říkal, že se „oženil s Chudobou“. Malomocného s radostí objal a políbil. Toužil přinášet světu evangelium. A proč by o Kristu nepověděl třeba sultánovi? A tak se vydal na cestu. Když neměl okolo sebe lidi, legendy vyprávějí, že kázal zvířatům. Tak miloval Ukřižovaného, že se mu jeho rány objevily na těle...

Jeden životopisec píše, že jsou lidé, které může církev prohlásit buďto za blázny a kacíře nebo naopak za světce. Jiná možnost není. Ve Františkově případě se rozhodla pro to druhé. František z Assisi zemřel 3. října 1226.

„Ať uchvátí, prosím, Pane,
ohnivá a sladká moc Tvé lásky mou duši
skrze všechno, co je zde pod nebem,
abych zemřel láskou k Tvé lásce,
jako Tys zemřel z lásky k mé lásce.“

• Podle deníku iDnes vydala Britská katolická církev knihu *The Gift of Scripture*, ve které mj. varuje před doslovným chápáním biblického textu. Zvláště v souvislosti se zprávou o stvoření kniha upozorňuje, že bychom neměli „očekávat od Písma vědeckou přesnost nebo úplnou historickou preciznost“. Hlavním smyslem knihy je ukázat význam bible pro věřící. V duchu katolické věrouky kniha hovoří o tom, že bible je záznamem slova Božího, ale v jazyce lidí. Kdo tento rozdíl chápe, vyhne se podle knihy fundamentalismu, který nakonec vede k desinterpretaci biblického textu. Britští biskupové také varují před tím, aby lidé nějakého národa nebo některé skupiny viděli v Bibli mandát pro vlastní nadřazenost nebo si dokonce mysleli, že jim Bible dovoluje použít násilí proti jiným.

• **Irská zpěvačka Sinead O'Connor se obula do kněží, kritizujících homosexualitu. Podle Sinead jsou jejich homofobní názory v přímém rozporu s hlavními principy jejich víry. O'Connor říká: „Existují lidé, kteří tvrdí, že reprezentují Krista, ale ve skutečnosti učí proti lásce, což je podle mne rouhání. Učit proti homosexualitě je rouhání. Bůh stvořil homosexuály, takže, kdo má právo říkat, že by gayové neměli být?“ (podle InfoNet). Čtenáře upozorňujeme v této souvislosti na dokument *Problematika homosexuálních vztahů*, který přijal Synod ČCE (http://www.srcce.cz/synod/tisky/tisk19_06.htm) a k němu vážící se diskusi na stránkách Evangnet.cz**

• Zástupce Vatikánu zmínil při rozhovoru s českou delegací, že rozšíření EU o muslimské Turecko vnímá jako krok k dialogu. Svatému stolci jen velmi záleží na tom, aby byla jasně deklarována a ctěna svoboda vyznání.

• Část slovenských katolíků se rozhodla bojkotovat firmy, které inzerují v reality show (*VyVolení* a *Big Brother*), tím, že u nich nebudou nakupovat. Uvedly LN.

• 21.-23.10. bude podzimní setkání mládeže jihočeského seniorátu ČCE v Jindřichově Hradci. Téma: Řekla mi to Bible! aneb Co je kdo schopný v Bibli najít!? Z programu: Bible v obrazech a obrázcích - Eva Tkadlečková, Řekla mi to Bible - Filip Keller, Co mi říká Bible o jídle - Jarda Pechar a hosté, odpolední sportovní pohybová aktivita (Michal Procházka/ Jan Turek). Začátek v pátek v 18:30, konec po nedělních bohoslužbách. Přihlášky na: jihoceska-mladez@evangnet.cz, nebo tel: 605 474 588, cena pobytu 100 Kč

• **Ve stejném termínu proběhnou dny mládeže pražského seniorátu na Hvozdnici. Téma: Je víra berlička? - Petr Hudec. S dalšího hry, překvapení, vtipy vylez. Společný odjezd z Praha hl.n., sraz v 16:30 u pokladny č.1. Začátek v 18:00, závěr nedělními bohoslužbami s vysluhováním sv. večeře Páně. Kontakt 608 880 579, cena pobytu 120 Kč.**

• 11.-13. listopadu budou krom minule avizované podzimní školky mládeže v Kloboukách u Brna také dny mládeže západočeského seniorátu s tématem: Milovati budeš. Program v pátek večer a v sobotu dopoledne povede Irena Škeříková, odpoledne povídání o Ukrajině – Anna a Pavel Balahurovi. Večer koncert kapely ETV a A Note Dum. Kontakt: zapadoceska@mladez.evangnet.cz

• Na 17.-20. listopadu připravuje oddělení mládeže Seminář pro pracovníky s mládeží. Seminář je určen všem, kteří pracují s mládeží ve sborech, v seniorátech i jinde, nebo se na takovou práci připravují. Místo konání: Horský domov Strážné, Herlíkovice. Více info bude na <http://mladez.evangnet.cz>

V minulém čísle došlo k chybnému uvedení autora recenze *Povídky z kuchyně*. Autorem je Daniel Bartoň. Za chybu se omlouváme.

SIYAHAMBA

AFRICKÝ SPIRITUÁL

Si - ya - hamb' e - ku-kha - nyen' kwen-khos', si - ya - hamb' e - ku-kha-nyen' kwen-khos'.
 We are mar - ching in the light of God, we are mar-ching in the light of God.

Si - ya - hamb' e - ku-kha - nyen' kwen - kha - nyen' kwen - khos', Si - ya
 We are mar - ching in the light of the light of God, We are

- ham - ba, ham - ba, Si - ya - ham - ba, ham - ba, si - ya - hamb' e - ku-kha-nyen' kwen-khos'.
 mar-ching, mar-ching, we are mar-ching, mar-ching we are mar-ching in the light of God.

Novinka z oddělení mládeže

Vyšel diář na rok 2006

Také letos jsme vydali Diář na příští rok. Dva sešitky – klasický kalendář s týdnem rozvrženým na dvou stranách. Vlevo Po-Pá, vpravo So-Ne a ilustrace. Kalendárium obsahuje církevní a státní svátky, u každé neděle naleznete biblické verše – perikopy podle ekumenického lekcionáře. Součástí je přehledové kalendárium 2006, 2007, prostor pro poznámky. **Letos navíc** naleznete v kalendáři také jmeniny a měsíční přehled se zvýrazněným týdnem na každé stránce. V druhém sešitku je stručný adresář sborů ČCE a prostor pro vlastní adresář.

Vše v koženkových, ale **nově také v látkových** deskách v různém barevném provedení – rozměr zavřeného diáře v deskách je cca 10x16 cm na výšku. Máte-li diář z loňska, můžete koupit i **pouze kalendárium**.

Náhled diáře na <http://mladez.evangelnet.cz/diar>

Záměrem je poskytnout kvalitní diář použitelný pro širokou veřejnost, který respektuje křesťanský život v církevním roce (začíná Adventem 2005). Diář také pomůže na cestách v orientaci ve sborech ČCE.

Zajistěte si už teď vánoční dárky pro přátele.

UPOZORNĚNÍ: Letos objednávejte a kupujte diáře v knihkupectví KALICH
– viz <http://kalich.evangelnet.cz/>

BRATRSTVO

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.

Grafická úprava a sazba Štěpán Bartošek (SECONDSTEP), technická redakce Jitka Čechová

Foto na obálce: Samuel Titěra

Adresa: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1, e-mail: bratrstvo@evangelnet.cz

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangelnet.cz>

Celoroční předplatné 120,- Kč, jednotlivé číslo 12,- Kč. Vychází 10× ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6.

Přidělené registrační číslo MK ČR 5092.

roč. 46/2005